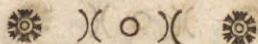

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Uti et hus, beläget på Köpmansgatan, wid lilla berget, äro twänne rum, i öfra wåningen, åt gatan, lediga. Eho som finner sig hågad, at hyra de samma, kan därom anlita den, som hyrer öfra wåningen uti samma hus.

Hos Herr Olof Hasselroth, boende uti Supercarg. Hülphers hus på stora Hamnegatan, finnes til köps et parti godt Elbinger malt, äfwen hwita och grå årtter, utom smör, saltgrönt och rökat fläsk, item salt kött uti fastager.

Den 25 i denne månad säljes uti Köpenhamm en hop utvalda Cabinet-stycken, ankomne från Levanten och Africa: Cataloguerne kunna läsas på Beursen, och Herr Thaulow, i nämde Stad, åtager sig gerna beswäret med uphandlingen wid Auctionen.

De som wilja sina barn utan all fördom wäl, och således önska dem befriade från naturliga koppor, genom ympning i nästkommande wår; tackas häröfver annåla sig hos wår ypperlige Helseförjare, Herr C. D. Engelhardt.

Herr Guys wagn kommer nästkommande Måndag, eller den 16 Februarii, at bortspelas, och tillerkännes den, som har bästa lyckan.

Regula Hermenevtica.

Tempora, personas, distingue, locumque modumque,

Atque scopum; concors & facer Auctor erit.

Götheborgska
Magasinet.

Lördagen, den 21 Februarii 1761.

Slutet af Anmärkningarne wid Sor-
gekalken.

Om jag nu efter anmärkningarne bifogar en målning af Fru Riksrådinnans höga förmåner, läser hwar och en medgifwa, at hon til börden räknade sina anor ifrån de högsta Adelige Utterna i Riket; ty, at förtiga alla andra, stod hon i förwantskap icke allena med Konung Gustaf den Förstes andra Gemål, Drottning Margareta Lejonhufwud, utan ock med Konung Johans andra Gemål, Drottning Gunnila Bjelke. Men så högt händes blänkande anor woro til heder upsatte öfwer andra, så lysande egenfapper strade hela händes lefwerne. Hon wördade den ewiga milda warelßen, som underligen ledsagat händes genom lycka och olycka. Hon badade sig ofta i tårar, när hon låg in för Guds ansigte med sit tack-offer, eller med böner om frimodighet emot döden. Til at des bätre utöfwa sin böghelse för Gudagtigheten, bewistade hon

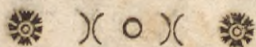
altid den offentliga Gudstjensten uti Capellet på Djare, som hon för den orsaken låtet andra gången med egna omkostningar upbygga. Sine wid Capellet warande Prester belönte hon på det sättet, at de genom hannes befordran tilträdde ansefliga Pastorater, bland hwilka jag wil nämna Herr Clas Nilsson, som 1669 förflyttades ifrån Djare til Hof-Pastorat i Bohuslän, och anförer jag honom så mycket helre, som han tillika war Informator för Herr Knut Jöranson Possé, sedermera Grefwe och Riksråd, och för des Systers, Fröken Anna Possé, hwilken blef gift med landshöfdingen öfwer Elfsborg, Herr Henric von Bichen. På sin högsta ålderdom och år 1690 föröfkte hon, til et teken af sin innerliga erkänsla mot alla af Gud wedersarne wälgerningar, sina gåfswor at Lundby Kyrka med en Oblat-ast på 16 lod, et förgylt Paten på 12 lod, en förgylt Winkanna på 80 lod, en förgylt Sotnebods-falk och Paten på 25 lod, all af silfwer, och wäl arbetat.

Sin pligt emot sine trenne Herrar verkstälte hon med en laggranhet, som utmärkte den ömaste tillgifwenhet. Hennes kärlek til dem utarenade sig til deras förwanter, hwilke bemötte hanne med en lifhaltig wördnad och genkärlek. Hwad omsorg hon drog för sina Styf-dötrar, Friherrinnorna Stake, det intages både af den möda, hon anwände på deras upfostran, och af hannes wård om deras giften; ty hon gjorde stora omkostningar til deras prägtiga bröllop, och låt til deras tjenst af följa dyrbara husgeråd, när de för eget behof skulle inwätta sina hushållningar. Af

Af brist på egna arsingar uptog hon årfällige Ädlingar af bägge könen, dem hon updrog med en smak efter tidernas omständigheter, at de uphögdes til de största wärdigheter i Riket. Det woro ej få, som erkände hanne för mor, och til dem räknas i synnerhet Herr Knut Jöranson Possé, den hon låt på Djare inöfwas til studier af Prestmannen Herr Clas Nilsson, och bidrog sedan därtill, at han 1667 wart antagen til Kongelig Page. Härifrån uphögdes han steg ifrån steg til Riksråds Ämbetet, och dog i Stockholm 1714. Samma förmån ägde hans Systers, Fröken Anna Possé, hwilken dageligen wistades under Riksrådinnans ögon, ifrån de yngre åren in til den tiden, hon bortgiftes til landshöfdingen öfwer Elfsborg, Herr Henric von Bichen.

Hon förglömde ej heller de fattigaste bonde- och torpare-barnen, dem hon låt öfwa uti läs- och skrifning, at hon sedan betjente sig af dem til Bothållare på sina gods, eller til Laquayer och Gårdsfogdar. Et öfvertygande bewis af hannes medlidande wård om fattiga barn äger man uti Prostsen, Mag. Swen Walberg, hwilken genom hannes frifostighet gjorde sådana framsteg uti studier, at honom anförtröddes den andeliga wården öfwer Alingsås stad och des underliggande församlingar.

Mot husfattige och krynplingar, hwilke med arbete ej kunde förwärfwa sig födan, låt hon sin gifmildhet lysa. Besynnerligast är, at hon, til deras beklädning, höll ständigt en Skomakare, som arbetade

arbetade på förråd til de fattigas behof, när de uti tiggande ärender til Djare ankommo. Man kan ju af detta lätteligen utröna, med hwad saknad de affört hannes infallande död, och huru uslingar jämrat sig öfwer sin förlust ej mindre, än wid den Gudfrugtiga Zabea afgang ur werlden. Hon förenade för öfrigt en behagelig sagtmodighet med alla sina göromål, föragtade gruset, och förbant alla känningar til wördnad, och undergifwenhet.

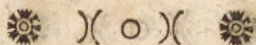
Slutligen får jag nämna, at under wapnet, som ligger öfwer lik-kistan här i Lundby-grafwen, finner man wara Krifwet: Den Högwälborna Friherrinnan och Fru, Fru Catharina Bjelke, til Kurön och Näswelstad, född hit til werlden Anno 1599, och i HErranom affomnad den 17 April 1695. Gud gifwe en glad upståndelse!

Lundby i Wätelåhrad, den 12 Jan. 1761.

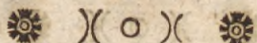
Sew. Jac. Ström.

Förslag at upfinna nedergräfsne skatter.

Det är en ren omögelighet, at råsonera sig fram til et ställe, där penningar eller metaller ligga förgömde. Historien är ej heller tilräckelig wägleder till detta mål; ehuru jag ej nefar, at hon båtade Kjus-gossen wid Afige gästgifwaregård i Halland. En Dansk Herre skal frågat sin kuske, hwad fältet kallades, där de reste, och då han sådt höra namnet af Afige-hed, påminte han sig ur Historien, at Danskä fältcassan blifwet därstädes neder-

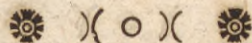

nedergrafwen en gång, imellan två upreste stenar; hwar på bonde-drängen wid hemkomsten ransakat jordens inålswor: och, som sagan förmår, träffat rätta guldådran. Jag går ej i borgen för sanningen här af: mindre kan likwäl stutas af andra märken, som undertiden aberopas. Jcke förstår jag mig på slagrutans egenstaper; hon må behålla sit goda wärde; men huru skal man inrätta hanne så, at hon teknar på rum, hwilka man swärligen mistänker. Meningen är, hon spår oförlikneligen, allena man ledsagar hanne til rätta ställen. Skulle man tro, at Ortelännare hade någon fördel fram för andre, som söka efter dylika malmstref? Det är troligt, at wissa örter triswas eller wantriswas, där metaller ligga; helst om det är sant, at dagg aldrig gifwes på så fruktbare platsar. Men här om må andre döma, som åga ljus af wetenskapen. Plutos häfswor låra doch hadanester, som hittils, ej upträckas med ögonen; men frågan blir, om lukten ej kan wägleda folk eller djur, at upöka penningar? Man kan ju lukta det, som är ergadt; och när jag handterat en hop koppar-penningar, så lukta händerna där af. Ja, det säges om Chinesen, at han luktar på silfret, och utröner därigenom des månglöddighet. Om detta låter sig göra, så synes ej orimeligt, at en människja skulle med lukten kunna skilja silfret från jorden. I all handelse wet jag, at hundar hafwa god lukt, och öfwerträffa däruti selswe Chinesen. Låt desse upöka nedergräfsne skatter. De äro läraktigare, än en och annan så kallad människja; och willigare, än mången förnuftig.

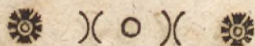

förnuftig. Det är skam för människor, at de snarare dyrka, än bruka dessa kreatur. En hund uppsöker en hare, en hjort, en främmande, som kommer til gården; och om han blifwet tillärd, alt hwad hans Herre tappar, ända til pungar och tobakspipor. Är icke felet wårt, at hundar ej så snart uppsöka penningar, som annat? Det är wår ensak, at tillära dem: ty fast ingen ännu fullkomligen utforskat, til hwad grad af sin luft hundar kunna gå; må likwäl ingen twifla, at de ju lufta mynt och metaller, och at dunsterna röra deras näsor, då de springa öfwer nedergräfne penningar. Det wore pedantiskt, at wilja bewisa en så tydelig sanning. Alt hwad jag wil tillägga, rörer metallernas utdunstning, och sättet at tillära hundarne. När metallerna likasom uplossas af heta eller wåta; skal utdunstningen wara starkast; och rätta tiden, at jaga efter statter. Exhalation går efter ytan; men uti en hop penningar äro många ytor: fölgagteligen dunstar en smälta af nedergräfne penningar mer, än en lika tyngd af samma metall omyntad. Likaledes är luften af den smälte metallen, som länge legat på et ställe, wida starkare, än af naturliga metalstycken, som aldrig waret widrörde. Således kan en undanstycken stätt utantwifwel smitta den öfre jordklorpan med upstigande particlar, skadeliga för människors helsa, och stickande för hunde-nåsan.

Det är sannolikt, at dessa dunster (jag menar exhalationer) icke äro så öfwermåttan fina, hellst om det lysar efter dem, i hwilken händelse de så-
ferligen

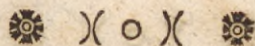
ferligen emottaga och bryta strålar, som blifwa i samlingen hyliga. Sagan om dylika ljus, och dem som riktat bössan åt Stenet, och dagen därpå sunnet statten, har all trowärdighet, sedan Ryttemästaren Wilberg i Kindshärads genom detta medel uptåkt en kittel full med koppar-pengar. Såsom i parenthesi wil jag nämna, huru Lectorn, Herr Magister Wassenius, lärde oss i wår ungdom, at med kappar och snören utmärka stället, där det lysar. Det kommer an på 2 linier, som gå från olika ställen, och ståra af hwarandra i et och samma mål. Kunna dylika dunster lysa, som förbemänt är, så äro de ej altför fina, fölgagteligen luftbara. Men luften torde wara sina stiftet underkastad, äfwen som lysningen. Jcke kunna metal-dunsterna altid lysa, såsom swafwelagtiga dunster icke altid antändas och dundra, emedan luften är olika bestaffad, och stormwäder lätteligen förfingra dem. De kunna ej heller lysa om dagen, då det större ljuset förmörkar det mindre. Jag lemna därhån, huru wida luften har samma öde: hon tyckes wäl wara något beständigare; doch lærer köld och varme föra omwärlingar med sig. Til bewis behöfwer man allenast anställa försök med kalla och warma runstycken, då de sednare finnas mera luftbare. Nu wänder jag mig ifrån metallen, såsom et mål för luften, til sjelfwe hunden, eller den som mottager luften. Man har ofäfsaktiga prof på hundars obefrisweliga luft. Är icke jagthundar i stånd at känna wäder af djur in på tredje eller fjerde dagen, sedan de passerat fram eller åter? En hund

åtsfiljer hjort- och harspörr, och utreder dem från otaliga spörr efter hemtande djur, oagrad all luft af gräs och örter. Han filjer seglespörr ifrån andra, och söker efter behag rapphöns, orrar och tjädrar: begifwen på dem, som han blifwet wan at efterspana. Hwarföre skulle icke en hund äfwen så wäl åtsfilja silfwer, koppar och messing ifrån gräs och jord, och det med luften? Häruti tyckes ej ligga minsta orimelighet. Men huru skal hunden tilläras, at gifwa människor wid handen, hwad han luktar? Jo, på samma sätt, som han lärer at apportera et och annat, bör han och läras at framdraga metaller, åtminstone at riswa och skälla, då luften säger honom, at något är nedgrafwet. Han bör först underwisas hemma i huset, at framdraga koppar-pengar, som til den ändan strös här och där, och sedan gömmas under jordskorpan: därefter bör han hafwas ut på fjäll och marker, t. e. där det lyser om nåtterna. At tala tydligare, så sker inrättningen på följande sätt.

När hwalpen börjar leka, bör han inga andra leksaker få, än penningar. Desse skal han antingen apportera, eller skälla på, om icke för ro skul, doch mot betalning af litet mat; hwaraf han börjar så småningen at misstänka leken för alswar. Härmed bör han öfwas, til des han up söker förstufna metal-stycken. Då dessa äro större, eller mer bundne, än at de kunna af hunden framdragas, bör han läras til at skälla med arghet, och låcka sin husbonde dit. Alt detta kan omwedersägeligen göras; och likaså det, som nu följer. Ty den

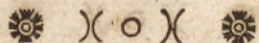
näste

näste cursus går därpå ut, at tilbringa honom andra saker, som stenar, träbitar, klädes-lappar, m. m. jämte metallerna; och strängeligen förbjuda honom de förre, medan han bör endast uppehålla sig med de sednare. Men wid denne processen kan hunden lita på blotta ögonen. Fördenstul fedras nu en mössa eller halsduk, som betäcker ögonen. Därmed börjas den tredje cursus, som består däruti, at han luktar up undanstufne metaller. Gitter han ej det, så måste deras luft i förstone förhöjas: gitter han ändå icke söka up det förkomna, så får man säga: Oleum & operam perdidit. Men jag twiflar ej om förmågan; snarare om god wilje. När han ändteligen blifwet nog öfwad, at lukta up penningar, som ligga strödde på golfwen, bör man öfwerhölja både metaller och andra saker, på åtsfilliga ställen, med mull och grus skiftewis, samt ömsa metallernas läge, och låta hunden äfwen då med näsan up söka och skälla på dem. Härmed öfwas han, til des han wet, hwarefter han hetfas. Nu förhöllas metaller under jorden, och hunden hafwes ut på försök, när de förre börjat gifwa kånbar utdunstning ifrån sig. Först hetfas han på gamla wiset; och när han träffat, uptages skatten och hunden sägnas. Et annat medel: man sticker ut ögonen på en hwalp, och får således en blind hund utan all twifwel. Denne är tjenligast i penninge-jagt; emedan han har mindre förwett, och luktar så mycket flitigare, som han ser mindre. Des utan witnar försarenheten, at en hund aldrig tror sina ögon, i jämförelse mot sin näsa. Han luktar

H 5

ju

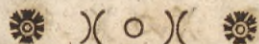

ju alltid, hwart han kommer. Är det nu möjligt, at en sådan kan lukta til nedergräfne metaller, så twiflar ingen, at han ju kan ställa på dem. Det lärer han utan widlystighet: likaså at uppsöka dem. Ty lukten säger honom, at metaller äro nära; och hunden talar om stället, när han står och ställer. Kan hunden ej wägleda sig i början, så sättes han i koppel med någon annan, tills han blir wan at wandra i mörkret. Man kan och stona synen på hunden, och i des ställe inswepa lekesakerna, det är metaller, i små kläden, at utseendet ej må förleda honom.

Man säger wäl, at hundar mista wäderkornet af ergade metaller: t. e. jagthundar, som komma til at äta ur sådane malm- eller koppar- gnytor. Detta ware huru det kan; så lägger jag likwäl til, at samme hundar så wäder- kornet igen; annars hade mången Jägare blifwet bedragen. Utminstone förmodar jag, at hunden ej förlorar lukten på metaller därigenom, at han luktar. Wid denna delen af hunde- läran bifogas nu en vigtig anmärkning, under namn af Scholion, så lydande: När man lärt en hund at apportera metaller i et kläde, bör man ej lägga sten eller annat i det samma: ty evaporation kan hänga wid; och det offnylbiga creaturet utan fog mistänkas för dumhet.

På förefrisna sätt hoppas jag, at hundar kunna framdeles blifwa rätt Oeconomiska djur, och likasom lesiwande slagrutor. Ho wil twifla, at ju det, som werkar i slagrutan, werkar med större lättet i en wäl inöswad hundenaså?

Detta

Detta är hela förslaget, at genom Hundars ätgård uppsöka förgömda statter. Jag har ingen försarenhet i saken, men finner och inga omögeligheter. Det är icke förmycket fodrat af en hund, at han 1) kan lukta bättre, än des husbonde, 2) at han framdrager, och mot betalning apporterar så gerna metaller, som annat. Det är möjligt, at jag en annan gång uplyser detta ämne med flera rön och försök. Nu wil jag sluteligen nämna hela anledningen til närwarande lärda afhandling. Herr Commminister Stakeus hade en hund af det slaget, som apportera. Denne uppsökte på wallen i Gdtheborg en gammal ergad ring af messing, och tilbragte honom den samme. Här af föll hela förslaget mig in, som underkastas både lärdas och olärdas omdöme.

Erollere, den 8 Dec. 1760.

Joh. Lindman.

Swad Nytt i Staden?

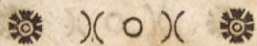
Korta Stads-nyheter.

Kron-Prinsens hugnelige Födelsedag, eller den 24 Januarii, firades på Orby Prestegård i Marks härad således, at Rykoherden, Herr Johan Gustaf Bennich, höll på samme dag sit silfwerbröllop, sålskapad af 5 gamla Par uti församlingen, som höllo

höllo fina guldbrällor, alle på samma ställe, nämligen i Prestegården, där et antal af 100 personer på kallelse sig infunnet. Ceremonierna wid detta bröllop äro obestrisweliga; det förstås, at man hade musique och dans, och at de Macrobiotiska Herdaskolorna gjorde mycken figur, under en röd och med våra nu warande Konunga-Namn utsirad Himmel. Studenten, Herr Jac Björk, höll i början et tal, lämpat til dagens högtidelighet; hwar efter Herr Kyrkoherden prädikade öfwer Es. 46: 4, och slutade med Fader vår och wälsignelsen, samt en sungen och spelad Psalm. Öfwer måltiden druckos de Kongelige Skålarne, då Gubbarne ropade, *Wivat!* Ingen af Guldbruderna hade mindre än 73 år på ryggen, ingen af Gubbarne mindre än 76; intet af dessa Par hade lefwat mindre än 53 år tillsammans; och likwäl hafwa samtliga Brudeparen dansat sluteligen i ring. Hela sällskapet roade sig til den 26, och sedan de önskat Kronprinsen en lika ålder med deras, gingo de glade hwar och en til sit hemwist.

Besande äro Dansmästaren Carl Gustaf Norcross, och Stanislaus Grisanowski, en Jude, som skal wara omvänd. Han gör en god bekännelse hos oss, samt upwisar store Theologers ytrade tankar och goda wits-ord; han har utantwifwel råkat uti fattigdom, sedan han blef Christen, och behöfwer fleras hjelp. Jcke wil jag afgöra, huru wida han är Skyldig, at bekänna Christum inför sine bröder efter köttet, och watna med sit blod den Evangeliska säden, som skal förmodelligen

gen än en gång, efter Prophetierna, grönskas i Israel.

Göteborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 18 Februarii.

London	- -	72	- -	Dal. R:mt.
Amsterdam	- -	67½	- -	N:st R:mt.

Ankommen är Skepparen Lars Nyberg ifrån Hamburg med packhusgoods.

Små Kyrko-tidningar.

Comministern i Bollebygd, Herr Anders Hjerman, är nyligen med döden afgången.

I Swenska Församlingen äro ifrån den 12 til den 19 dennes födde 2 Gosse- och 1 Flickobarn: Död Höfaren Jungqwists Enka, Catharina Asp, af lungfot.

I Tyska Församlingen födt 1 barn: Död Dansmästaren Jacques Jaron, 55 år gammal.

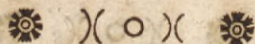
Impromptu,

Af en Flicka S. S. til et äldre Fruntimmer C. S. på Christinå-dag den 24 Julii.

Flora! säg, hwad är som wäller,
At från regn sig himlen håller,
Och at molne-Pyars tal
Ej bebåda oss nu sqwal?

Förr

Förr var himlen mörk och mulen,
 Luften fuktig, kall och kulen;
 Men med Stinas täcka namn
 Läckas Soln ur molnet fram.

Jag som denne dagen firar,
 Dnskar den, som namnet firar,
 At, hwad sjelf-begärligt är,
 Lyckan hånne det förär!

Långa dagar, nätter forta,
 Och at yrfa blifwa borta,
 Sålftap, nöjen hwar minut,
 Och en Fästeman til slut.

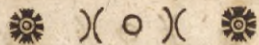
**Söljande wisa gjord af L. B. til sin Kära
 A. N. under samma Melodi, som den
 Ängelske Äquilibriften M. Stuart bru-
 kade, då han spelade med halmstråt.**

Kom älskare! se huru Stuart han kan
 Från näsan til foten slå halmstråt ibland,
 Han hastar och kastar det fritt på sin hand,
 Från foten til näsan ibland om hwaran.

Så leker och lyckan med älskarens hopp,
 Ibland slås det neder, ibland kastas opp.
 Min Kära! låt lära at hålla ballance,
 När lyckan och kärleken går uti dans.

Deffa intryck: s på begåvan.

Saga

Saga.

En gammal och en mager Katta,
 Som rättor mer ej äta kan,
 Begynner lust för hönsen fatta,
 Och dem i häcken faller an.

Wår Katta icke mistänkt blifwer,
 Som städs sig trogen wisat har,
 Twärtom man Höken skulden gifwer,
 Som gerna efter byte far.

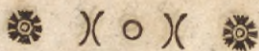
Uf denna falska dom bedragen,
 Araxis laddar sit gewär,
 Men lurar säfångt hela dagen,
 Til des han trött och sömrig är.

Wid Solens upgång, när man waknar,
 Araxis strax til buren går,
 Och där en höna åter saknar,
 Hwarwid han nya tankar får.

Han pröfwar Höken fri om natten,
 I stället Ugglan brutet har;
 Men glömmet andra gången Katten,
 Som bästa ting i huset war.

Omsider, när man ställer snara,
 För Uglans grymma näbb och klo,
 Så ser man Smilar strypter wara,
 Hwem hade detta kunnat tro?

Araxis

Araxis på en tafla skrifer,
För sin och efterwerldens skull:
Godt rykte ofra-talman blifwer
För den, som är af arghet full.

EPIGR. XLV.

Nostra quidem Ratio tibi, Delia, convenit: eheu!
Nulla fere virtus, lux utriusque levis.
Par Hyperionio patefactum lumen: utrumque
Commovet, accendit, certius ire docet.

Kundgörelser.

Som Magistraten, med löfl. BorgerSkapets 24
Äldste, funnet nödigt, at låta upbygga et nytt
mudder- och upfordrings-werk, til at därigenom er-
hålla tillräckelig djuphet i Stadens Naviere; altså
warder sådant härmed almänneligen kundgjordt, at
i den händelse någon har sig bekant, huru et sådant
mudder- och upfordrings-werk beqwämligast och
med minsta kostnad inrättas bör, den samme måtte
ju förr des helre hos Magistraten sig anmäla, och
tillika förslag til en sådan inrättning ingifwa.

Någöt godt hö utbjudes til salu: Fullt någon
det åstunda, kan den med sjelfwe ägaren om priset
accordera, om hwilken kan erhållas kundskap ge-
nom Herr TygSkrifwaren Åkerman.

De som wilja låta koppympa sina barn i Fri-
murare koppympnings-huset, böra til den 16 Martii
hos Herr Engelhardt anmäla sig.

På Stockholms Källaren finnas nyligen inkom-
na, goda och friska ostron.

Götheborgska
Magasinet.

Lördagen, den 28 Februarii 1761.

Anmärkingar wid Bistötflen.

Bistötflen kan icke nog berömmas och befordras.
Nyttan af wax och honung i hushåls- och
läkare-konsten, är mera bekant, än at des bruk be-
höfwer upräknas. Inga kreatur skaffa sin äga-
re, mot mindre besvär och kostnad, så stor inkomst
och wedergälning, som dessa insecter, så wida sät-
tet til deras stötflen är beqwämligen inrättadt. Herr
Assessor Rocks method är ofelbarligen den bästa,
hvarigenom det brukeliga stättnings-sättet förekom-
mes, samt alt förmånga swärm- och bortflygan-
de härar hindras, ehuru bimängden och honungen
icke desto mindre befrämjas; och wöre til önskan-
des, at den samma blifwet mera alman och we-
dertagen.

Det är beklageligt, at denna delen af landt-hus-
hålningen på några år nästan aldeles affstadnat, se-
dan hunget för någon tid utdödt, hwaraf bien hos
oss samlat sin mesta honung; som likwål aldrig
borde